

naas Forlig. Efter Mindretallets Forslag vilde Vandfynsmændene faae en meget let Forretning, dersom der ikke opnaas Forlig; de behøve da kun at skrive i Protokollen: „Parterne mødte, Forlig blev prøvet, men ikke opnaet“, og dermed ere de færdige med den hele Forretning, saa kunne de kræve deres Betaling, og Enhver kan gaa hjem til Sit. Men det stiller sig anderledes, naar der opnaas Forlig; saa skulle de indføre Forliget i Protokollen, og det er det, som hidtil har vist sig vanskeligt for dem. Man mener vel, at det er mindre vanskeligt at beskrive et Forlig end at affige en Kjendelse paa en saadan Maade, at det staar klart og tydeligt, hvad Meningen er, men jeg kan ikke skjønne rettere, end at det Første er i enhver Henseende ligesaa vanskeligt som det Sidste, saa at, naar de kunne beskrive et Forlig ordentligt, kunne de ogsaa affige en Kjendelse ordentligt. Dertil kommer, at hvis Kjendelsen, efter at den er indført i Protokollen, skulde give Anledning til Misforstaaelse, kan dette afhjælpes ved en Landvæsenkommission, men er der indført et Forlig i Protokollen paa en saadan Maade, at det paa enkelte Punkter er meningsløst, kan en Landvæsenkommission ikke tillalbes; saa maa Domstolene fortolke, hvad Meningen er, og det bliver altid en dyrere Historie end en Landvæsenkommission. Det forekommer mig derfor, at, naar man overhovedet vil bruge Vandfynsmænd, bør man give dem en saadan Stilling, at de kunne faae en Følelse af, baade at de have Betydning, og at de have det fulde Ansvar, thi først da kan man vente, at de ville udføre deres Forretning paa en saadan Maade, at Institutionen kan staa sin Prøve. Jeg mener derfor, at Alle de, der tro at kunne bruge Vandfynsmændene, maa gaa med til Flertallets Forslag under Nr. 18, hvorimod de, der ikke have Lidid til dem, vistnok gjøre sikkest og klogest i at stemme baade mod Flertallets og mod Mindretallets Forslag. Jeg ser heller ikke, at der gjøres stor Skade derved, at Lovforslaget kom til paa dette Punkt at gaa ind i det andet Thing med det Indhold, det nu har. Hvis saa det andet Thing fatte saa stor Pris paa at gaa enten i den ene eller den anden af de her foreslaaede Retninger, blev man nok enig herom. Det er altsaa mit Standpunkt, at jeg tilraader at vedtage Flertallets Forslag fremfor Mindretallets, men for de Medlemmers Vedkommende, der overhovedet have Frygt for at bruge Vandfynsmændene i den større Udtrækning, mener jeg, det er klogest at stemme mod begge Forslag.

Breinholt. Det er blot et Par korte Bemærkninger, jeg vil tillade mig til Gunst for de af den ærede Ordfører temmelig haardt angrebne Vindringsforslag under Nr. 19 a og b. Han gjorde i Modsatning til mig bestemt gjældende, at det havde aldrig nogeninde været Hovedreglen or den tvungne Vandafledning, at Agerbrugets

Interesser skulde staa i første Række. Som Lægmand tør jeg ikke optage Kampen med den ærede Ordfører paa dette Punkt, men derimod maa jeg qua Lægmand sige, at jeg forstaar ikke, naar Forordningen af 1790 endog saa i sin Titel angiver som sit Formaal: „skadeligt Vands Afledning til Ugres, Enges og Mosers Forbedring“, hvorledes man saa kan gaa ud fra, at denne Forordning i Grunden handler om noget helt Andet. Jeg havde nævnet før Nr. 5 i § 43 i Anordningen af 29de Juli 1846, hvor der udtrykkelig staar med Hensyn til de mindre Vandløb, at det især bliver taget i Betragtning, om det er Ager eller Eng, eller om det blot er dybtliggende Steder f. Ex. Løvmoeser, Ler- eller Mergelgrave, hvorfra Vandet attraas afledet, og den ærede Ordfører henviste mig da til det følgende Nummer og sagde, at der taltes der slet ikke derom, men der gaves der Synsmændene fri Raadighed. Det hedder nu imidlertid under Nr. 6: „skjønne Synsmændene, at den Forskørselse, der saaledes foredres o. s. v.“, men dette „saaledes“ gaar paa den foregaaende Sætning i Nr. 5. Jeg kan ogsaa henvise til den nyere Lovgivning, der vel ikke er saa klar, men dog har Fingerring i samme Retning. Det hedder saaledes i den nyeste Vandlov, den af 17de Januar 1859 § 10: „Under de Bestemmelser i den gjældende Lovgivning, ifølge hvilke Fordeiere i Almindelighed maa anses pligtige til at skaffe Afløb for det skadelige Vand“, — dette Udtryk „skadeligt Vand“, der staar i nær Forbindelse med den gamle Lovgivning om skadeligt Vands Afledning, er man jo kommen bort fra i nærværende Lovudkast — „der ikke paa bedre Maade kan afledes fra anden Mands Jord, skal ogsaa indbefattes det Vand, som søges afledet ved Affvining“, altsaa selv i den nyeste Lovgivning har man bibeholdt de to Udtryk fra 1790: „skadeligt Vand“ og „Afledning fra anden Mands Jord“, men ikke omtalt Afledning fra Søer, Mergelgrave og deslige. Jeg tror imod den ærede Ordførers bestemte Benægtelse at turde henvise hertil som en ikke aldeles ulogisk Begrundelse af Mindretallets Standpunkt og dets Berettigelse til ogsaa at se Sagen fra den Side, det har set den ved at stille sit Vindringsforslag, at Hensynet til Agerbruget maatte ved tvungen Vandafledning være det, som der først og fremmest skulde tages Hensyn til, samtidigt med at vi i vort Forslag dog ogsaa tage andre Hensyn. Jeg skal derfor vedblivende tillade mig at anbefale vore Forslag. Der er, siden jeg forlangte Ordet, af en af mine ærede Medforlagsfullere indlagt et saa varmt For svar for Vindringsforslaget Nr. 18, at jeg hovedsagelig kan indskrænke mig til en ganske kort Bemærkning, for ikke at komme med Gjentagelser. Denne Bemærkning retter sig hovedsagelig mod Mindretallets Forslag Nr. 12, der i Betænkningen er begrundet derved, at der af Hensyn til, at nye Reguleringer af mindre Vandløb stundom kun an-